

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. liepos 16 d.*

„Apeliacinis skundas – Europos Sąjungos prekių ženklas – Reglamentas (EB) Nr. 207/2009 – Žodinio Europos Sąjungos prekių ženklo „tigha“ paraiška – Ankstesnio Europos Sąjungos prekių ženklo TAIGA savininko protestas – Registracijos paraiškos atmetimas iš dalies – 8 straipsnio 1 dalies b punktas – Galimybės supainioti vertinimas – Žymenų, dėl kurių kilo ginčas, conceptualaus panašumo vertinimas – 42 straipsnio 2 dalis – Ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymas – Naudojimo įrodymai tik dėl „dalies prekių ir paslaugų“ – Savarankiškos prekių pakategorės nustatymas“

Byloje C-714/18 P

dėl 2018 m. lapkričio 14 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

ACTC GmbH, įsteigta Erkrate (Vokietija), atstovaujama advokatų V. Hoene, S. Gantenbrink ir D. Eickemeier,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO), atstovaujamai D. Gája,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Taiga AB, įsteigta Varberge (Švedija), atstovaujamai advokatų C. Eckhardt, A. von Mühlendahl, K. Thanbichler-Brandl ir C. Fluhme,

įstojusiai į bylą šaliai pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Arabadjiev, teisėjai T. von Danwitz ir A. Kumin (pranešėjas),

generalinė advokatė E. Sharpston,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2019 m. gruodžio 19 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

* Proceso kalba: anglų.

priima šį

Sprendimą

- 1 Apeliaciniu skundu *ACTC GmbH* prašo panaikinti 2018 m. rugsėjo 13 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *ACTC / EUIPO – Taiga (tigha)* (T-94/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:539, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl 2016 m. gruodžio 9 d. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 693/2015-4), susijusio su protesto procedūra tarp *Taiga AB* ir *ACTC* (toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo.

Teisinis pagrindas

- 2 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 207/2009 dėl [Europos Sąjungos] prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1) buvo iš dalies pakeistas 2015 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2015/2424 (OL L 341, 2015, p. 21), kuris įsigaliojo 2016 m. kovo 23 d. Nuo 2017 m. spalio 1 d. Reglamentas Nr. 207/2009, iš dalies pakeistas Reglamentu Nr. 2015/2424, buvo panaikintas ir pakeistas 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1). Vis dėlto atsižvelgiant į šioje byloje nagrinėjamos registracijos paraiškos pateikimo datą, t. y. 2012 m. gruodžio 28 d., kuri turi lemiamą reikšmę nustatant taikytiną materialinę teisę, šiai bylai taikytinos Reglamento Nr. 207/2009 materialinės nuostatos (šiuo klausimu žr. 2019 m. liepos 4 d. Sprendimo *FTI Touristik / EUIPO*, C-99/18 P, EU:C:2019:565, 2 punktą).

- 3 Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

<...>

b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinio galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.“

- 4 Šio reglamento 15 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Jeigu per penkerius metus nuo įregistravimo savininkas nepradėjo iš tikrųjų naudoti [Europos Sąjungos] prekių ženklo [Europos Sąjungoje] juo žymėdamas prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas, arba jeigu ženklas nebuvo naudojamas penkerius metus iš eilės, [Europos Sąjungos] prekių ženkliui taikomos šiame reglamente numatytos sankcijos, išskyrus atvejus, kai ženklas nebuvo naudojamas dėl tinkamų priežasčių.“

- 5 Minėto reglamento 42 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„Pareiškėjo prašymu padavęs protestą ankstesnio [Europos Sąjungos] prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymus, kad penkerius metus iki paraiškos [Europos Sąjungos] prekių ženkliui padavimo arba prioriteto įsigaliojimo datos ankstesnis [Europos Sąjungos] prekių ženklas [Sąjungoje] iš tikrųjų buvo naudojamas žymint prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas, ir kurias savininkas mini pagrįsdamas protestą, arba kad buvo rimtų priežasčių ženklo nenaudoti, jeigu tą dieną ankstesnis [Europos Sąjungos] prekių ženklas yra buvęs registruotas ne mažiau kaip penkerius metus. Nepateikus

tai patvirtinančių įrodymų, protestas atmetamas. Jeigu ankstesnis [Europos Sąjungos] prekių ženklas buvo naudojamas žymint tikrai dalį prekių ar paslaugų, kurioms jis yra įregistruotas, nagrinėjant protestą prekių ženklas laikomas įregistruotu tikrai tai prekių ar paslaugų daliai.“

- 6 To paties reglamento 43 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Pareiškėjas gali bet kada atšaukti savo paraišką [Europos Sąjungos] prekių ženklui arba apriboti joje nurodytų prekių ar paslaugų sąrašą. Jeigu paraiška jau paskelbta, turi būti skelbiama apie jos atšaukimą arba apribojimą.“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

- 7 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 1-10 punktuose. Šio proceso tikslais jos gali būti glaustai apibūdintos, kaip nurodyta toliau.

- 8 2012 m. gruodžio 28 d. apeliantė, remdamasi Reglamentu Nr. 207/2009, pateikė EUIPO Europos Sąjungos prekių ženklo registracijos paraišką. Prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti, yra žodinis žymuo „tigha“ (toliau – prašomas įregistruoti prekių ženklas).

- 9 Prekės, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženkluams registruoti (toliau – Nicos sutartis) 25 klasei ir atitinka šį aprašymą:

„Drabužiai, avalynė, galvos apdangalai, kostiumai, drabužiai iš odos pakaitalų, vairuotojų drabužiai, apranga, suknelės, gabardino drabužiai, diržai (apranga), batai, pirštinės (apranga); marškinių papildomos medžiagos dalys, marškiniai, marškinių frontonas, klumpės (avalynė), kelnės, galvos apdangalai, striukės, vilnoniai mezginiai (apranga), jūreivių palaidinės, šlikės, gaubtuvai (apranga), gatavi drabužiai, galvos apdangalai, palaidinės, trumparankoviai marškinėliai, drabužiai iš odos, glaudinės (kelnės), apatiniai drabužiai, paltai, kailinės mantijos, kepuraitės, priekakčiai (galvos apdangalai), viršutiniai drabužiai, ausinės (aprangai), kombinezonai (drabužiai), striukės su gobtuvais, pončiai, megztiniai, neperšlampami drabužiai, sijonai, sandalai, šalikai, avalynė, avalynės padai, avalynės viršutinės dalys, avalynės priekinės dalys, avalynė, moteriškos palaidinės, slidinėjimo pirštinės, kelnaitės, kojinės, auliniai batai, batų aulai, galvajuostės (apranga), kojinės, prakaitą sugeriančios kojinės, pėdkelnės, megztiniai, marškinėliai, sarafanai, megzti drabužiai, sportiniai trikotažo gaminiai, apsiaustai, uniformos, prakaitą sugeriantys apatiniai drabužiai, vyriškos apatinės kelnaitės, vandens slidžių kostiumai, liemenės, trikotažo gaminiai, cilindrai“.

- 10 Europos Sąjungos prekių ženklo paraiška buvo paskelbta 2013 m. sausio 16 d. *Europos Sąjungos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 2013/011.

- 11 2015 m. balandžio 12 d. įstojusi į bylą šalis pirmojoje instancijoje *Taiga* pareiškė protestą dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo registracijos, be kita ko, šio sprendimo 9 punkte nurodytoms prekėms.

- 12 Protestas buvo grindžiamas ankstesniu žodiniu Europos Sąjungos prekių ženklu TAIGA, kuris, be kita ko, žymi Nicos sutarties 25 klasės prekes, atitinkančias tokį aprašymą:

„Drabužiai, viršutiniai drabužiai, apatiniai drabužiai, avalynė, galvos apdangalai, avalynė ir darbo batai, darbiniai drabužiai, pirštinės, diržai ir kojinės“.

- 13 Protestas buvo grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytu pagrindu.

- 14 2015 m. vasario 9 d. sprendimu EUIPO protestų skyrius atmetė *Taiga* protestą.

- 15 2015 m. rugsėjo 28 d. *Taiga* pateikė EUIPO apeliaciją dėl šio Protestų skyriaus sprendimo.
- 16 Ginčijamu sprendimu EUIPO ketvirtoji apeliacinė taryba (toliau – Apeliacinė taryba) iš dalies panaikino minėtą Protestų skyriaus sprendimą, t. y. dėl visų nagrinėjamų Nicos sutarties 25 klasės prekių, todėl atmetė su šiomis prekėmis susijusią registracijos paraišką. Ji nusprendė, kad įrodyta, jog ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas tam tikroms šios 25 klasės prekėms, kurios yra tapachios prašomu įregistruoti prekių ženklu žymimoms prekėms arba į jas panašios, kad žymenys, dėl kurių kilo ginčas, vizualiai yra labai panašūs, o fonetiškai tapatūs bent jau angliškai kalbančių vartotojų požiūriu, ir kad didelė dalis atitinkamos visuomenės nesies šių žymenų su kokia nors sąvoka. Tokiomis aplinkybėmis Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad egzistuoja galimybė sukklaidinti šią visuomenę, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punktą, kiek tai susiję su minėtos 25 klasės prekėmis.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

- 17 2017 m. vasario 13 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.
- 18 Apeliantė grindė ieškinį dviem pagrindais: pirma, Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pažeidimu ir, antra, šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu.
- 19 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas šį ieškinį atmetė.

Šalių reikalavimai

- 20 Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:
- panaikinti skundžiamą ir ginčijamą sprendimus,
 - subsidiariai – panaikinti skundžiamą sprendimą ir grąžinti bylą Bendrajam Teismui,
 - priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.
- 21 EUIPO Teisingumo Teismo prašo:
- atmesti apeliacinį skundą ir
 - priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.
- 22 *Taiga* Teisingumo Teismo prašo:
- atmesti apeliacinį skundą ir
 - priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas, įskaitant jos patirtas išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

- 23 Grįsdama apeliacinį skundą apeliantė remiasi dviem pagrindais, susijusiais, pirma, su Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pažeidimu ir, antra, su šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

- 24 Pirmajame apeliacinio skundo pagrindu apeliantė iš esmės priekaištauja Bendrajam Teismui, kad skundžiamo sprendimo 34 punkte jis nusprendė, jog visos aprangos prekės, nurodytos *Taiga* pateiktuose įrodymuose ankstesnio prekių ženklo naudojimui patvirtinti, turi tą pačią paskirtį. Taigi Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad šios prekės nepriskirtinos prie savarankiškos Nicos sutarties 25 klasės prekių pakategorės.
- 25 Šio pagrindo pirmoje dalyje apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas savo vertinimą turėjo grįsti ne pateiktuose įrodymuose nurodytomis prekėmis, o prekėmis, kurioms ankstesnis prekių ženklas buvo įregistruotas. Taigi klausimas, į kurį Bendrasis Teismas turėjo atsakyti, yra tas, ar ankstesnis prekių ženklas buvo įregistruotas pakankamai plačiai prekių kategorijai, kad ją būtų galima suskirstyti į kelias savarankiškas pakategores, dėl ko naudojimas buvo susijęs tik su konkrečiomis šios „plėčios kategorijos“ prekėmis.
- 26 Nurodydama minėto pagrindo antrą dalį apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad aprangos prekės, nurodytos minėtuose įrodymuose, ir prekės, kurioms skirtas prašomas įregistruoti prekių ženklas, buvo, pirma, skirtos naudoti įvairiai, t. y. dengti, slėpti, puošti arba apsaugoti žmogaus kūną, ir, antra, kad jos skirtos skirtingoms visuomenės grupėms ir parduodamos skirtingose parduotuvėse, todėl skiriasi.
- 27 EUIPO teigia, kad pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtina, nes apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai įvertino įrodymus, kuriuos *Taiga* pateikė Apeliacinei tarybai, siekdama įrodyti ankstesnio prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų. Taigi, EUIPO teigimu, apeliantė ginčija Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą, tačiau nesiremia šių faktinių aplinkybių iškreipimu ar teisės klaida, dėl kurios Bendrojo Teismo argumentai gali būti paneigti. Bet kuriuo atveju šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 28 *Taiga* teigia, kad minėtą pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 29 Pirmiausia reikia atmesti EUIPO argumentus dėl apeliacinio skundo pirmojo pagrindo nepriimtumo. Iš tiesų apeliantė neginčija Bendrojo Teismo atlikto faktinių aplinkybių vertinimo, bet ginčija metodą ir kriterijus, kuriuos jis taikė, kad apibrėžtų naudojimo „daliai prekių ar paslaugų“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalį. Taigi tiek, kiek šis pagrindas susijęs su kriterijais, į kuriuos atsižvelgdamas Bendrasis Teismas turi vertinti, ar ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų prekėms ar paslaugoms, kurioms jis įregistruotas, arba daliai šių prekių ar paslaugų, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, minėtu pagrindu keliamas teisės klausimas, kurį Teisingumo Teismas gali patikrinti, nagrinėdamas apeliacinį skundą (šiuo klausimu žr. 2019 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Der Grüne Punkt / EUIPO*, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, 51 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 30 Pateikdama savo argumentus apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui visų pirma dėl to, kad jis nusprendė, jog reikia nustatyti, ar vien įstojusios į bylą šalies pateiktuose naudojimo įrodymuose nurodytos prekės sudaro savarankišką pakategorę, palyginti su Nicos sutarties 25 klasės prekėmis, kad jis neteisingai taikė nagrinėjamų prekių tikslo ir paskirties kriterijų tokiai savarankiškai pakategorei nustatyti ir galiausiai neatsižvelgė į tai, jog nagrinėjamos prekės yra skirtos skirtingoms visuomenės grupėms ir yra parduodamos skirtingose parduotuvėse.

31 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad skundžiamo sprendimo 29–32 punktuose Bendrasis Teismas nurodė:

„29 Kadangi Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio nuostatos leidžia ankstesnį prekių ženklą laikyti įregistruotu tik tai prekių ar paslaugų daliai, kurią žymint prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymas buvo pateiktas, pirma, jos yra ankstesnio prekių ženklo savininko teisių, įgytų dėl prekių ženklo įregistravimo, apribojimas, todėl negali būti aiškinamos taip, kad būtų neteisėtai apribota ankstesnio prekių ženklo apsaugos apimtis, ypač jei prekės ir paslaugos, kurioms įregistruotas prekių ženklas, sudaro pakankamai apibrėžtą kategoriją, ir, antra, jos turi būti suderinamos su savininko teisėtu interesu ateityje naudojantis įregistruoto prekių ženklo teikiama apsauga išplėsti savo prekių ar paslaugų asortimentą, atsižvelgiant į žodžius, apibūdinančius prekes ir paslaugas, kurioms buvo įregistruotas prekių ženklas. (šiuo klausimu žr. 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Reckitt Benckiser (España) / VRDT – Aladin (ALADIN)*, T-126/03, EU:T:2005:288, 51 ir 53 punktus).

30 Jei prekių ženklas buvo įregistruotas pakankamai didelei prekių ar paslaugų kategorijai, kad ją būtų galima suskirstyti į kelias savarankiškas pakategorės, prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų daliai šių prekių ar paslaugų įrodymai vykstant protesto procedūrai suteikia apsaugą tik vienai ar kelioms pakategorėms, kurioms priklauso prekės ar paslaugos, kurioms žymėti realiai naudojamas prekių ženklas. Tačiau jei prekių ženklas buvo įregistruotas prekėms ar paslaugoms, apibrėžtomis taip tiksliai ir išsamiai, kad neįmanoma atitinkamos kategorijos suskirstyti į akivaizdžias pakategorės, prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų minėtoms prekėms arba paslaugoms įrodymas nagrinėjant protestą apima visą šią kategoriją (2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Reckitt Benckiser (España) / VRDT – Aladin (ALADIN)* T-126/03, EU:T:2005:288, 45 punktą ir 2007 m. vasario 13 d. Sprendimo *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)*, T-256/04, EU:T:2007:46, 23 punktą).

31 Vis dėlto, nors naudojimo iš dalies principu siekiama nepanaikinti prekių ženklų, kurie nebuvo naudoti žymint konkrečią prekių kategoriją, panaudojimo galimybių, dėl jo iš ankstesnio prekių ženklo savininko negali būti atimta bet kokia prekių, kurios, nors nėra tiksliai tapačios prekėms, kurioms naudojimas iš tikrųjų buvo įrodytas, iš esmės nėra skirtingos ir priklauso tai pačiai grupei, kuri gali būti suskirstyta tik savavališkai, apsauga. Šiuo klausimu pažymėtina, kad praktiškai prekių ženklo savininkui neįmanoma pateikti prekių ženklo naudojimo, žymint visas įsivaizduojamas su įregistravimu susijusių prekių rūšis, įrodymo. Todėl „prekių ar paslaugų dalies“ sąvoka gali apimti ne visas parduodamų panašių prekių ar paslaugų atmainas, o tik prekes ir paslaugas, kurios yra pakankamai skirtingos, kad sudarytų nuoseklias kategorijas arba pakategorės (2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Reckitt Benckiser (España) / VRDT – Aladin (ALADIN)*, T-126/03, EU:T:2005:288, 46 punktą ir 2014 m. kovo 6 d. Sprendimo *Anapurna / VRDT – Annapurna (ANNAPURNA)*, T-71/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:105, 63 punktą).

32 Vertinant, ar prekės yra nuoseklios pakategorės, kurią būtų galima laikyti atskira, dalis, iš jurisprudencijos matyti, kad, jeigu vartotojas pirmiausia ieško jo specifinius poreikius atitinkančios prekės ar paslaugos, nagrinėjamos prekės ar paslaugos tikslas ar paskirtis yra pagrindinis jo pasirinkimą lemiantis veiksnys. Kadangi vartotojai šiuo kriterijumi naudojami prieš pirkdami bet kokią prekę, tikslo ar paskirties kriterijus yra svarbiausias apibrėžiant prekių ar paslaugų pakategorę. Tačiau nagrinėjamų prekių pobūdis ir savybės nėra svarbios nustatant prekių arba paslaugų pakategorės (žr. 2016 m. spalio 18 d. Sprendimo *August Storck / EUIPO – Chiquita Brands (Fruitfuls)*, T-367/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:615, 32 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).“

32 Atsižvelgdamas į šias teisės normas ir jurisprudencijoje nustatytus principus skundžiamo sprendimo 33–36 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo, ar prekės, kurioms skirti *Taiga* pateikti įrodymai, palyginti su ankstesniu prekių ženklu žymimomis Nicos sutarties 25 klasės prekėmis, sudaro savarankišką prekių pakategorę, apimančią tik nuo blogų oro sąlygų apsaugoti skirtus lauko drabužius.

Pirma, Bendrasis Teismas nusprendė, kad šios prekės yra „tokios pat paskirties, nes jos skirtos dengti, slėpti, puošti ir nuo gamtos veiksnių apsaugoti žmogaus kūnui“ ir kad jos „bet kuriuo atveju negali būti laikomos „iš esmės skirtingomis“, kaip tai suprantama pagal skundžiamo sprendimo 31 punkte nurodytą jurisprudenciją. Antra, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad konkrečios minėtų prekių savybės, be kita ko, susijusios su apsauga nuo blogų oro sąlygų, iš esmės neturi reikšmės, nes pagal skundžiamo sprendimo 32 punkte nurodytą jurisprudenciją „prekių savybės nėra svarbios nustatant prekių arba paslaugų pakategorės“. Todėl Bendrasis Teismas atmetė pirmąjį pagrindą.

- 33 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pirmą sakinį Europos Sąjungos prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo gali prašyti, kad ankstesnio prekių ženklo savininkas pateiktų įrodymų, jog penkerius metus iki prekių ženklo, dėl kurio pateiktas protestas, paraiškos paskelbimo šis ankstesnis prekių ženklas „iš tikrųjų buvo naudojamas“ Sąjungoje.
- 34 Pirmiausia reikia priminti, kad sąvoka „naudojimas iš tikrųjų“ yra savarankiška Sąjungos teisės sąvoka (šiuo klausimu žr. 2003 m. kovo 11 d. Sprendimo *Ansul*, C-40/01, EU:C:2003:145, 25–31 punktus).
- 35 Šiuo klausimu tam, kad būtų galima laikyti, kad prekių ženklas yra naudojamas iš tikrųjų, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pirmą sakinį, reikia, kad šis prekių ženklas būtų naudojamas pagal savo esminę funkciją – užtikrinti vartotojui ar galutiniam naudotojui prekių ženklu žymimos prekės ar paslaugos kilmės tapatumą, kad jis galėtų neklysdamas atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitos kilmės prekių ar paslaugų (šiuo klausimu žr. 2019 m. spalio 17 d. Sprendimo *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark / Schmid*, C-514/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:878, 36 ir 37 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją). Iš tikrųjų tai, jog prekių ženklas nenaudojamas, sudaro ne tik konkurencijos kliūčių, nes juo ribojamas žymenų, kuriuos kiti asmenys gali įregistruoti kaip prekių ženklus, pasirinkimas ir atimama iš konkurentų galimybė naudoti tokį arba panašų prekių ženklą pateikiant į vidaus rinką prekes arba paslaugas, kurios yra tapačios prekėms arba paslaugoms, saugomoms nagrinėjamu prekių ženklu, arba į jas panašioms, bet ir laisvo prekių ir paslaugų judėjimo kliūčių (2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Leno Merken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 32 punktą).
- 36 Kaip savo išvados 40 punkte pažymėjo generalinė advokatė, tam, kad prekių ženklas galėtų atlikti šią esminę funkciją, pagal Reglamentą Nr. 207/2009 prekių ženklo savininkui suteikiamos visos teisės, apribojant jas tuo, kas yra griežtai būtina šiai funkcijai užtikrinti.
- 37 Taigi Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnyje nustatyta, kad ankstesnio prekių ženklo apsauga pateisinama tik tada, kai tas prekių ženklas yra „iš tikrųjų naudo[jamas] <...> [Sąjungoje] juo žym[int] prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas“.
- 38 Pagal šio reglamento 42 straipsnio 2 dalį ši teisės norma taikoma konkrečiai protesto procedūroms. Minėto reglamento 42 straipsnio 2 dalies paskutiniame sakinyje nustatyta, kad jeigu ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas žymint tikrai dalį prekių ar paslaugų, kurioms jis yra įregistruotas, nagrinėjant protestą prekių ženklas laikomas įregistruotu tikrai tai prekių ar paslaugų daliai.
- 39 Šiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kaip tai padarė generalinė advokatė savo išvados 47 punkte, kad prekių ar paslaugų, kurioms buvo įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, kategorijų apimtis yra lemiamas veiksnys, nustatant pusiausvyrą tarp, pirma, ankstesnio prekių ženklo savininkui suteiktų išimtinių teisių išsaugojimo ir, antra, jų apribojimo, siekiant išvengti, kad iš dalies naudojamas prekių ženklas būtų plačiai saugomas vien dėl to, kad jis buvo įregistruotas plačiam prekių asortimentui; į tai Bendrasis Teismas teisingai atsižvelgė skundžiamo sprendimo 29–31 punktuose.
- 40 Dėl Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalyje vartojamos sąvokos „prekių ar paslaugų dalis“ reikia priminti, kad Teisingumo Teismas, taikydamas šio reglamento 43 straipsnio 1 dalį, nusprendė, kad paraiškoje įregistruoti Sąjungos prekių ženklą nurodytų prekių pakategorė turi būti identifikuota

remiantis kriterijumi, leidžiančiu pakankamai tiksliai apibrėžti šią pakategorę (šiuo klausimu žr. 2014 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *VRDT / Kessel medintim* C-31/14 P, nepaskelbtas Rink, EU:C:2014:2436, 37 punktą).

- 41 Kaip savo išvados 58 punkte pažymėjo generalinė advokatė, tame sprendime Teisingumo Teismo atlikta analize gali būti remiamasi ir taikant Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalį, nes savarankiškos prekių ar paslaugų pakategorės apibrėžimas turi būti grindžiamas tais pačiais kriterijais, nesvarbu, ar tai daroma pateikiant prašymą apriboti registracijos paraiškoje nurodytų prekių ar paslaugų sąrašą, ar pareiškus protestą, kad, vertinant galimybę supainioti, būtų galima palyginti nagrinėjamas prekes arba paslaugas, nustatytas remiantis tokiais pačiais kriterijais.
- 42 Iš to matyti, kad, pirma, kaip savo išvados 50 punkte nurodė generalinė advokatė, vartotojas, pageidaujantis įsigyti prekę ar paslaugą, priklausančią konkrečiai ir tiksliai apibrėžtai kategorijai, tačiau kurios negalima išskirstyti į aiškias pakategores, susies su ankstesniu prekių ženklu visas šiai kategorijai priklausančias prekes ar paslaugas, todėl toks prekių ženklas atlieka savo esminę funkciją – užtikrinti šių prekių ar paslaugų kilmę. Tokiomis aplinkybėmis pakanka reikalauti, kad ankstesnio prekių ženklo savininkas pateiktų šio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymų daliai prekių ar paslaugų, priklausančių šiai homogeniškai kategorijai.
- 43 Antra, kaip savo išvados 52 punkte nurodė generalinė advokatė, kiek tai susiję su prie plačios kategorijos priskirtomis prekėmis ar paslaugomis, kurias galima suskirstyti į kelias savarankiškas pakategores, būtina reikalauti, kad ankstesnio prekių ženklo savininkas pateiktų šio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymų dėl kiekvienos iš šių savarankiškų pakategorių. Iš tikrųjų, jeigu ankstesnio prekių ženklo savininkas įregistravo savo prekių ženklą dideliame prekių ar paslaugų, kuriomis jis galbūt galėtų prekiauti, asortimentui, tačiau to nedarė penkerius metus iki prekių ženklo, dėl kurio pareiškė protestą, paraiškos paskelbimo, jo interesas pasinaudoti ankstesnio prekių ženklo apsauga šioms prekėms ar paslaugoms negali būti viršesnis už konkurentų interesą įregistruoti savo prekių ženklą minėtoms prekėms ar paslaugoms.
- 44 Dėl kriterijaus ar kriterijų, kuriuos reikia taikyti siekiant nustatyti nuoseklią prekių ar paslaugų pakategorę, kuri gali būti vertinama savarankiškai, Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad nagrinėjamų prekių ar paslaugų tikslo ir paskirties kriterijus yra pagrindinis kriterijus apibrėžiant savarankišką prekių pakategorę (šiuo klausimu žr. 2014 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *VRDT / Kessel medintim*, C-31/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2436, 39 punktą).
- 45 Atsižvelgiant būtent į šiuos principus, pirmiausia reikia išnagrinėti apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmą dalį, pagal kurią Bendrasis Teismas, atlikdamas analizę, kuria siekta nustatyti, ar egzistavo nuosekli pakategorė, kuri gali būti vertinama savarankiškai, turėjo remtis prekėmis, kurioms ankstesnis prekių ženklas buvo įregistruotas.
- 46 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad tiek iš Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies paskutinio sakinio teksto, tiek iš šio sprendimo 39–42 punktų matyti, jog svarbu konkrečiai įvertinti, visų pirma atsižvelgiant į prekes, dėl kurių ankstesnio prekių ženklo savininkas įrodė ankstesnio prekių ženklo naudojimą, ar šios prekės sudaro savarankišką pakategorę, palyginti su atitinkamos prekių klasės prekėmis, kad būtų galima susieti prekes, kurioms skirtas ankstesnis prekių ženklas, su prekėmis, kurioms buvo įrodytas ankstesnio prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų.
- 47 Skundžiamo sprendimo 33 punkte Bendrasis Teismas nagrinėjo, ar *Taiga* pateiktuose naudojimo įrodymuose nurodytos prekės sudaro savarankišką Nicos sutarties 25 klasės prekių pakategorę, t. y. palyginti su bendresne kategorija, kuriai buvo įregistruotas ankstesnis prekių ženklas. Be to, Bendrasis Teismas teisingai susiejo šias prekes su šia bendresne kategorija ir skundžiamo sprendimo 34 punkte padarė išvadą, kad minėtos prekės negali būti laikomos iš esmės skirtingomis.
- 48 Vadinasi, apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

- 49 Pateikdama pirmojo pagrindo antros dalies pirmą argumentą apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas neteisingai taikė nagrinėjamų prekių tikslo ir paskirties kriterijų, kad nustatytų savarankišką prekių pakategorę. Šis argumentas taip pat turi būti atmestas kaip nepagrįstas.
- 50 Iš tiesų iš 2014 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *VRDT / Kessel medintim* (C-31/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2436, 37 ir 39–41 punktai) matyti, kad nagrinėjamų prekių tikslo ir paskirties kriterijumi siekiama ne abstrakčiai ar dirbtinai apibrėžti prekių pakategores; šis kriterijus turi būti taikomas nuosekliai ir konkrečiai, kaip savo išvados 70 ir 71 punktuose pažymėjo generalinė advokatė.
- 51 Taigi šioje byloje nurodytos prekės, kaip dažnai būna, turi kelis tikslus ir paskirtis, taigi, priešingai, nei teigia apeliantė, negalima nustatyti, ar egzistuoja atskira prekių pakategorė, atskirai vertinant kiekvieną tikslą, kurį gali turėti šios prekės. Iš tiesų toks požiūris neleistų nuosekliai nustatyti savarankiškų pakategorių ir, kaip savo išvados 71 punkte pažymėjo generalinė advokatė, pernelyg apribotų ankstesnio prekių ženklo savininko teises, visų pirma dėl to, kad nebūtų pakankamai atsizvelgta į jo teisėtą interesą išplėsti savo prekių ar paslaugų, kurioms įregistruotas jo prekių ženklas, asortimentą.
- 52 Taigi, kaip savo išvados 72 punkte pažymėjo generalinė advokatė, Bendrasis Teismas teisingai atskirai nenagrinėjo kiekvieno nagrinėjamų prekių naudojimo būdų, t. y. dengti, slėpti, puošti arba apsaugoti žmogaus kūną, nes šie skirtingi naudojimo būdai siekiant pateikti šias prekes rinkai dera kartu.
- 53 Galiausiai apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antros dalies antras argumentas, kurį pateikdama apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas neatsizvelgė į tai, kad nagrinėjamos prekės buvo skirtos skirtingoms visuomenėms ir kad jos buvo parduodamos skirtingose parduotuvėse, taip pat turi būti atmestas, nes tokie kriterijai yra svarbūs ne apibrėžiant savarankišką prekių pakategorę, bet vertinant atitinkamą visuomenę (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2014 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *VRDT / Kessel medintim*, C-31/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2436, 37 ir 41 punktus).
- 54 Taigi apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo

- 55 Apeliacinio skundo antrąjį pagrindą sudaro trys dalys.

Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmos dalies

– Šalių argumentai

- 56 Nurodydama apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmą dalį apeliantė teigia, kad dėl to, jog Bendrasis Teismas klaidingai taikė ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų sąlygas, Bendrasis Teismas padarė klaidingą išvadą, kad prašomu įregistruoti prekių ženklu žymimos prekės „drabužiai“ ir „galvos apdangalai“ yra tapačios prekėms, kurioms skirtas ankstesnis prekių ženklas.
- 57 EUIPO ir *Taiga* teigia, kad apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 58 Kadangi apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirma dalis grindžiama tik klaidingu sąlygų, susijusių su ankstesnio prekių ženklo naudojimu iš tikrųjų, taikymu, o Bendrasis Teismas, kaip matyti iš šio sprendimo 47, 52 ir 53 punktų, šiuo klausimu nepadarė klaidos, šią dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo antros dalies

– Šalių argumentai

- 59 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo antroje dalyje, kurioje nurodyti trys argumentai, apeliantė ginčija Bendrojo Teismo vertinimą dėl vizualaus, fonetinio ir konceptualaus žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo.
- 60 Pateikdama pirmąjį argumentą apeliantė teigia, kad, jeigu Bendrasis Teismas būtų atsižvelgęs į neiįprastą prašomo įregistruoti prekių ženklo kompoziciją, susijusią su „asimetrinėmis priebalsėmis“ ir neiįprastą šio prekių ženklo rašybą, atsižvelgiant į raidžių grupę „igh“, jis nebūtų padaręs išvados, kad žymenys, dėl kurių kilo ginčas, yra vizualiai panašūs.
- 61 Pateikdama antrąjį argumentą apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas, nepateikdamas jokie įrodymo, klaidingai „preziūmavo“, jog raidžių junginys „ti“ visada tariamas „tai“. Tačiau akivaizdu, kad taip nėra, todėl ji neturėjo pateikti įrodymų šiuo klausimu.
- 62 Pateikdama trečiąjį argumentą apeliantė kritikuoja Bendrojo Teismo analizę, kuria remdamasis jis padarė išvadą, kad žymenų, dėl kurių kilo ginčas, konceptualūs skirtumai nebuvo nustatyti visoje Sąjungos teritorijoje, todėl jie negalėjo nuslopinti šių žymenų vizualių ir fonetinių panašumų. Pirmą, priešingai, nei Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 71 punkte, žodis „taiga“ turi „konkrečią ir tiesioginę reikšmę“ ne tik šiaurės ir rytų „Europos žemyno“ vidutiniams vartotojams, bet ir šio žemyno pietų vartotojams bei angliškai kalbantiems vartotojams. Iš tiesų dėl neginčijamo borealinio miško, vadinamo „taiga“, dydžio ir dėl jo reikšmės visame pasaulyje šis žodis nurodo bendras žinias apie „Europos žemyną“, ir ne tik.
- 63 Antra, Bendrasis Teismas klaidingai netaikė savo paties jurisprudencijos, pagal kurią pakanka, kad žodis būtų suprantamas Sąjungos dalyje, kad būtų galima daryti išvadą, jog žymenys, dėl kurių kilo ginčas, konceptualiai skiriasi.
- 64 EUIPO tvirtina, kad pirmas–trečias argumentai, pateikti grindžiant apeliacinio skundo antrojo pagrindo antrą dalį, turi būti atmesti kaip nepriimtini, o pirmasis ir trečiasis argumentai taip pat, be kita ko, kaip nepagrįsti.
- 65 *Taiga* teigia, kad ši antrojo pagrindo dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 66 Reikia pažymėti, kad pateikdama apeliacinio skundo antrojo pagrindo antros dalies pirmąjį ir antrąjį argumentus apeliantė siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų žymenų, dėl kurių kilo ginčas, fonetinių ir vizualių panašumą, tačiau nenurodo, kad Bendrasis Teismas šiuo klausimu iškraipė faktines aplinkybes ar įrodymus.
- 67 Reikia priminti, kad pagal SESV 256 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmą pastraipą apeliacinis skundas gali būti paduodamas tik teisės klausimais. Tik Bendrasis Teismas yra kompetentingas nustatyti ir vertinti turinčias reikšmės bylai faktines aplinkybes ir jam pateiktus įrodymus. Tokių faktų ir įrodymų vertinimas, išskyrus, kai jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui. Žymenų, dėl kurių kilo ginčas, fonetinio ir vizualaus panašumo vertinimas yra faktinio pobūdžio vertinimas (2015 m. kovo 19 d. Sprendimo *MEGA Brands International / VRDT*, C-182/14 P, EU:C:2015:187, 47 ir 48 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

- 68 Taigi apeliacinio skundo antrojo pagrindo antros dalies pirmas ir antras argumentai turi būti atmesti kaip nepriimtini, nes jais siekiama, kad būtų iš naujo įvertintos faktinės aplinkybės.
- 69 Be to, kadangi galima laikyti, kad pateikdama antrąjį argumentą apeliantė kritikuoja tai, kaip Bendrasis Teismas taikė taisykles, susijusias su įrodinėjimo pareiga, ir kad nepagrįsdamas įrodymais Bendrasis Teismas „preziūmavo“, jog raidžių junginys „ti“ visada tariamas „tai“, ir reikalavo, kad apeliantė pateiktų tai paneigiančius įrodymus, reikia priminti, jog skundžiamo sprendimo 58 punkte Bendrasis Teismas, be kita ko, nurodė, kad ginčijamo sprendimo 40 punkte Apeliacinė taryba nustatė, jog prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, skiemenų „ti“ ir „tai“ tarimas yra vienodas bent jau angliškai šnekantiems vartotojams. Be to, skundžiamo sprendimo 60–62 punktuose Bendrasis Teismas, pažymėjęs, kad apeliantė nepateikė jokių įrodymų, leidžiančių manyti, jog pirmieji žymenų, dėl kurių kilo ginčas, skiemenys „ti“ ir „tai“ nėra tapatūs angliškai kalbančios visuomenės požiūriu, patvirtino Apeliacinės tarybos išvadą, kad bent jau angliškai kalbantiems vartotojams žymenys, dėl kurių kilo ginčas, yra fonetiškai tapatūs.
- 70 Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai atsižvelgė į tai, kad apeliantė nepateikė įrodymų, leidžiančių paneigti Apeliacinės tarybos vertinimą, pagal kurį pirmieji skiemenys „ti“ ir „tai“ angliškai kalbančios visuomenės požiūriu tariami vienodai, kad patvirtintų tokį Apeliacinės tarybos vertinimą. Iš tikrųjų, pirma, šį vertinimą patvirtina *Oxford English Dictionary* pavyzdys, kaip tai matyti iš ginčijamo sprendimo 40 punkto. Antra, Bendrajame Teisme pareikštu ieškiniu dėl panaikinimo ieškovas turi įrodyti tariamas klaidas, kurios, jo nuomone, padarytos ginčijamame sprendime.
- 71 Taigi apeliacinio skundo antrojo pagrindo antros dalies antrą argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą, nes jį pateikiant tvirtinama, kad Bendrasis Teismas pažeidė taisykles, susijusias su įrodinėjimo pareiga.
- 72 Pateikdama trečiąjį argumentą apeliantė iš esmės, pirma, priekaištauja, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 71 punkte konstatavo, jog bylos medžiagoje esanti informacija neleidžia nustatyti, kad žodis „taiga“ turi „konkrečią ir tiesioginę reikšmę“ vidutiniams angliškai kalbantiems bei „Europos žemyno“ pietų vartotojams.
- 73 Šiais argumentais apeliantė, neišplėsdama teisinių argumentų, konkrečiai skirtų skundžiamame sprendime padarytai teisės klaidai identifikuoti, siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų faktines aplinkybes ir įrodymus. Kadangi ji nesiremia šių faktinių aplinkybių iškraipymu, tie argumentai turi būti atmesti kaip nepriimtini (šiuo klausimu žr. 2019 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Outsource Professional Services / EUIPO*, C-528/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:961, 47 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 74 Antra, kiek apeliantė ginčija metodą ir kriterijus, kuriuos Bendrasis Teismas taikė vertindamas žymenų, dėl kurių kilo ginčas, konceptualų panašumą, ji iš tikrųjų teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai taikė Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punktą, o tai yra teisės klausimas, kurį Teisingumo Teismas gali tikrinti, nagrinėdamas apeliacinį skundą (šiuo klausimu žr. 2019 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Der Grüne Punkt / EUIPO*, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, 51 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 75 Apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui, kad skundžiamo sprendimo 67 ir 71 punktuose šis konstatavo, kad ji neįrodė, jog atitinkamai visuomenei, kurią sudaro visos Sąjungos vartotojai, žodis „taiga“ turi „konkrečią ir tiesioginę reikšmę“, nors iš Bendrojo Teismo jurisprudencijos nematyti, kad nagrinėjamą žodį turi suprasti visa atitinkama visuomenė. Iš tikrųjų pakanka, kad tik dalis atitinkamos visuomenės susietų nagrinėjamą žodį su konkrečia sąvoka, kad būtų padaryta išvada, jog egzistuoja konceptualūs skirtumai, galintys neutralizuoti žymenų, dėl kurių kilo ginčas, vizualius ir fonetinius panašumus visos atitinkamos visuomenės požiūriu.

- 76 Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad, kai Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punktą pareiškia protestą dėl panašaus Europos Sąjungos prekių ženklo, dėl kurio atsiranda galimybė supainioti, registracijos, toks protestas turi būti patenkintas, jei galimybė supainioti yra nustatyta Sąjungos dalyje (2016 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *combit Software*, C-223/15, EU:C:2016:719, 26 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 77 Vadinasi, jei žymenys, dėl kurių kilo ginčas, vizualiai ir fonetiškai panašūs didelei atitinkamos visuomenės daliai, dėl kurios nebuvo įrodyti šių žymonių konceptualūs skirtumai, galintys neutralizuoti šiuos panašumus, Bendrasis Teismas turi atlikti visapusišką galimybės supainioti analizę (šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 4 d. Sprendimo *EUIPO / Equivalenza Manufactory*, C-328/18 P, EU:C:2020:156, 74–76 punktus ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 78 Vadinasi, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai atsižvelgė į tai, kad apeliantė neįrodė, jog didelės atitinkamos visuomenės dalies požiūriu žodis „taiga“ turi „konkrečią ir tiesioginę reikšmę“.
- 79 Taigi apeliacinio skundo antrojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįsta.

Dėl antrojo pagrindo trečios dalies

– Šalių argumentai

- 80 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečioje dalyje apeliantė teigia, kad nėra galimybės suklaidinti atitinkamos visuomenės, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalį, nes, kiek tai susiję su visapusišku galimybės suklaidinti vertinimu, pirma, žymenys, dėl kurių kilo ginčas, parduodami skirtingose parduotuvėse, antra, vizualūs žodžių „taiga“ ir „tigha“ skirtumai yra didesni nei visi tariami fonetiniai panašumai ir, trečia, nagrinėjamos prekės yra šiek tiek panašios.
- 81 EUIPO teigia, kad apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečia dalis turi būti atmesta kaip nepriimtina ir bet kuriuo atveju kaip nepagrįsta.
- 82 *Taiga* teigia, kad ši dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 83 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo trečia dalis turi būti atmesta kaip nepriimtina, nes apeliantė nenurodė skundžiamo sprendimo punkto, kurį ginčija, ir nesiremia jokia Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida, o tik primena argumentus, kuriais rėmėsi ieškinyje pirmojoje instancijoje (šiuo klausimu žr. 2018 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Basic Net / EUIPO*, C-547/17 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2018:682, 43 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 84 Vadinasi, antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįsta.
- 85 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, reikia atmesti apeliacinį skundą kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįsta.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 86 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 137 straipsnį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, bylinėjimosi išlaidų klausimas sprendžiamas sprendime arba nutartyje, kuriais užbaigiamas procesas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.
- 87 Kadangi EUIPO ir *Taiga* prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliančios ir pastaroji bylą pralaimėjo, ji turi padengti su šia apeliacine byla susijusias bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš *ACTC GmbH* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.